

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3629/2024
04.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Марић, адвокат из ..., против туженог „Тоуо Тиге Serbia“ доо са седиштем у Инђији, чији је пуномоћник Златко Секуловић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 955/2024 од 28.08.2024. године, у седници одржаној 04.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 955/2024.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 252/23 од 18.04.2024. године, усвојен је тужбени захтев, поништено као незаконито решење туженог од 05.10.2023. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 20.07.2022. године, обавезан тужени да тужиоца врати на рад и да му накнади трошкове парничног поступка од 112.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 955/2024 од 28.08.2024. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог, преиначена првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев да се као незаконито поништи решење туженог од 05.10.2023. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 20.07.2022. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и да му накнади трошкове парничног поступка од 112.500,00 динара са затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 112.500,00 динара са затезном каматом од извршности одлуке до исплате, а ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 49.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је уговором о раду закљученим 20.07.2022. године, засновао радни однос код туженог на радном месту „...“. Анексом 1. Уговора о раду почев од 01.02.2023. године тужилац је распоређен на радно место „...“ на ком радном месту је радио све до отказа уговора о раду. Чланом 19. Уговора о раду, прописано је која понашања запосленог представљају повреду радне дисциплине због које послодавац може отказати уговор о раду, између осталог и због доласка на посао под утицајем алкохола. Правилником тужене о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова од 01.02.2023. године, те изменама и допунама акта о процени ризика од 20.01.2023. године, утврђено је да је радно место на коме је тужилац радио у време критичног догађаја „...“, радно место са повећаним ризиком. Чланом 21. Правилника туженог о провери и упућивању запослених и других лица која по било ком основу улазе у пословне просторије туженог на проверу присуства алкохола, прописано је да се сматра да је тестирано лице под дејством алкохола ако резултат прочитан на екрану апарата исказе више од 0,00 промила алкохола у организму. Тужилац је дана 24.09.2023. године приликом доласка на посао у другу смену око 13,30 часова алко тестиран апаратом Drager 6820 од стране ББ запосленог на радном месту „...“. Након што је апарат показао присуство алкохола, ББ је о томе известио ВВ запослену на радном месту „...“. Када је она дошла тужилац је уз његово писмено одобрење други пут алко тестиран истим апаратом на који је овај пут стављен писак и том приликом је добијен исти резултат од 0,20 м2/л о чему је сачињен записник који су потписали тужилац, ББ, ВВ и радник ... ГГ, која је била присутна. Након потврђеног резултата алко тестирања позван је супервизор и на основу његовог налога тужиоцу је забрањен улазак, па је он отишао кући. Наредног дана, 25.09.2023. године, тужиоцу је у просторијама туженог уручено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, као и решење од истог датума о удаљењу запосленог пре истека рока из члана 180. Закона о раду због понашања које је такво да запослени не може да настави да ради код послодавца. У упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду, тужилац је упозорен да су због непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду испуњени услови за отказ уговора о раду уз опис догађаја од 24.09.2023. године, да тужилац није оспорио резултат алко тестирања, да његово понашање представља непоштовање радне дисциплине те су цитиране одредбе Правилника о провери и упућивању запослених и других лица која по било ком основу улазе у пословне просторије туженог на проверу присуства алкохола и одредбе члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду. Уз упозорење му је достављен записник о алкотестирању и остављен рок од осам дана да се изјасни на упозорење. Тужилац је дао писмену изјаву на уручено упозорење у којој је навео да је о резултату алко тестирања одмах обавестио свог супервизора и није ушао на посао већ се вратио кући, да код туженог ради већ годину и по дана и да никада није имао овакав, нити било какав други проблем, да му је то прва грешка, да се извињава и да се то неће поновити. Тужени је 05.10.2023. године донео решење о отказу уговора о раду којим је тужиоцу отказан Уговор о раду због непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, те је одређено да ће му бити исплаћена сва примања која је остварио до дана престанка радног односа у складу са законом, Правилником о раду и уговором о раду, као и да му радни однос престаје даном пријема решења. ББ и

ВВ су обучени за коришћење уређаја Drager alco test 6820, односно за алко тестирање са овим типом апарата као и са другим моделима. Уређај Drager alco test 6820, испуњава метролошке услове прописане Правилником о метролошким условима за етилометре („Сл. лист СФРЈ“, бр.42/91), а у техничким подацима упутства за употребу опсег мерења је дат у мерним јединицама мг/л и промилима. Тужиоцу је радни однос престао 06.10.2023. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев усвојио јер тужени ни у упозорењу ни у решењу о отказу уговора о раду није навео да је долазак под дејством алкохола могао да утиче на обављање посла, већ као отказни разлог наводи само долазак под дејством алкохола.

Другостепени суд је оценио да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, па је побијану одлуку преиначио позивајући се на одредбе члана 8. члана 9. члана 179. став 3. тачка 4. и члана 180. Закона о раду. По оцени другостепеног суда, Законом о раду, па ни одредбом члана 179. став 3. тачка 4. тог закона, није прописана количина алкохола за коју се може сматрати да има или може имати утицаја на обављање посла, због чега се утицај употребе алкохола цени у сваком конкретном случају, с тим што послодавац својим општим актом то питање може посебно да регулише. Тужени својим Правилником о провери и упућивању запослених и других лица која по било ком основу улазе у пословне просторије на проверу присуства и дејства алкохола у крви од 01.11.2022. године, који је важио у време када је тужилац алко тестиран, прописао нулту толеранцију на алкохол, односно да се за сва лица која улазе у пословне просторије, дакле и запослени, сматра да су под дејством алкохола ако имају више од 0,00 промила алкохола у крви. Осим тога, тужилац је код туженог радио на радном месту са повећаним ризиком и закључио са туженим уговор о раду чијим чланом 19. је прописано да је повреда радне дисциплине долазак на посао под дејством алкохола. Другостепени суд је оценио да при таквој регулативи у погледу алкохола код туженог, тужени није био дужан да утврђује да ли околност да је тужилац дошао на посао под дејством алкохола имала, или могла да има утицај на обављање посла.

Врховни суд у потпуности прихвата становиште исказано у побијаној пресуди као правилно и на закону засновано.

Неосновани су наводи ревизије којима тужилац даје своје тумачење одредбе члана 21. Правилника о провери и упућивању запослених и других лица која по било ком основу улазе у пословне просторије туженог на проверу присуства алкохола, ценећи да Правилник не прописује нулту толеранцију на присуство алкохола, с обзиром да је цитираном одредбом члана 21. тог Правилника изричито прописано да се сматра да је тестирано лице под дејством алкохола ако резултат прочитан на екрану апарата искаже више од 0,00 промила алкохола у организму, чиме се сасвим јасно прописује да се сматра да је лице под дејством алкохола уколико у крви има било коју количину, односно не врши се градација, чиме би се мање количине толерисале, и у присуству мање количине алкохола сматрало да особа није под дејством алкохола.

Цењени су наводи ревизије да је код тужиоца алкохолисаност мерена у мг/л док је одредбом члана 21. наведеног Правилника прописан резултат од 0,00 промила алкохола у организму, због чега се ради о различитим мерама, али ови наводи не могу бити од утицаја на доношење другачије одлуке, с обзиром да је одредбом члана 21. Правилника прописано да се особа сматра да је под дејством алкохола у присуству било које количине алкохола, те околност мера у којима је присуство изражено не може утицати на тумачење те одредбе.

Цењени су наводи ревизије да је одредбом члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду прописано да послодавац може да откаже уговор запосленом који не поштује радну дисциплину због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може да има утицај на обављање послова, што у тужиоцевом случају није утврђивано, међутим, у погледу ове околности Врховни суд у свему прихвата становиште другостепеног суда изражено у побијаној пресуди, због чега ове наводе неће посебно ценити.

Правилна је одлука о трошковима спора која је донета правилном применом одредаба чл.153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, уз правилну примену Адвокатске и Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

На основу изложеног, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, донета је одлука као у ставу првом изреке ове пресуде.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију по оцени Врховног суда није основан, јер ти трошкови нису били нужни за вођење ревизијског поступка због чега је применом одредбе члана 154. став 1. ЗПП, у вези члана 165. став 1. ЗПП, донета одлука као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић